

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2771/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из .., ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић адвокат из ..., против тужених ГГ, чији је пуномоћник Александар Андрић адвокат из ... и ДД, чији је пуномоћник Владислав Костић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3210/18 од 17.12.2018. године, у седници већа одржаној 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3210/18 од 17.12.2018. године као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3210/18 од 17.12.2018. године

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужених за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 862/2017 од 05.09.2018. године усвојен је тужбени захтев тужилаца па су обавезани тужени да тужиоцима солидарно, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора за тражене периоде, исплате износе наведене у изреци првостепене пресуде са припадајућом законском затезном каматом, као и износе на име обрачунате законске затезне камате, те да им солидарно накнаде и трошкове парничног поступка у укупном износу од 210.840,67 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 3210/18 од 17.12.2018. године, делимично усвојио жалбу туженог ГГ и првостепену пресуду делимично преиначио, тако што је тужбене захтеве тужилаца за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године до 01.12.2017. године у односу на туженог ГГ одбио, а у

преосталом делу жалбе тужених одбио и првостепену пресуду потврдио у преосталом делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, предлагајући да се о њима одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради потребе разматрања правног питања у општем интересу и интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним у смислу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана или новог тумачења права, имајући у виду став изражен у пресудама овог суда, донетим у истоветним чињенично правним споровима, због чега судске одлуке приложене уз ревизију не оправдавају потребу одлучивања о ревизији ни ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 01.12.2017. године, а правноснажна другостепена пресуда против које су ревизије изјављене је донета 17.12.2018. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизије нису дозвољене на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. ст. 1 у вези чл. 153. ЗПП, према успеху у наведеном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић